

Arrest

nr. 350 144 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 februari 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2025 met refertenummer 127470.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. COURANT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2024 heeft verzoekster een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 20 februari 2025 onontvankelijk verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.09.2024 werd ingediend en op datum van 13.01.2025 werd geactualiseerd door :

[H.A.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 21.08.2021 aankwam in België, in het bezit van een Zwitserse verblijfsvergunning geldig tot 29.04.2022, met toegelaten verblijf tot 18.11.2021. Op 28.10.2021 dient zij een aanvraag tot verblijfsmachtiging als student in. Deze aanvraag wordt goedgekeurd op 04.11.2021 en betrokkene wordt op 06.11.2021 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31.10.2022. Na afloop van haar academiejaar 2021-2022 behaalt zij hier haar diploma master in de politieke wetenschappen. Op 29.08.2022 dient betrokkene een aanvraag in tot verblijfsmachtiging (voor een zoekjaar na haar studies). Deze aanvraag wordt geweigerd op 05.05.2023. Betrokkene tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, procedure die nog steeds hangende is.

Betrokkene beroept zich op haar lopende beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen tegen de negatieve beslissing dd. 05.05.2023 van de dienst Lang Verblijf. Echter, deze procedure heeft geen opschortende werking en staat uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar legale verblijf als student. Echter, betrokkene was er steeds van op de hoogte dat haar verblijf slechts tijdelijk was en enkel was toegestaan in het kader van haar studies en dat zij na afloop van haar studies het land diende te verlaten. Zij behaalde hier haar masterdiploma na academiejaar 2021-2022. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op haar lange legale verblijf als student als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar ouders en haar broer de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2021 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat zij reeds een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands verworven zou hebben, dat zij volop zou deelnemen aan het maatschappelijk leven, dat zij hier een groot sociaal netwerk van vrienden en kennissen uitgebouwd zou hebben, dat zij hier onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheden zou hebben, dat zij in orde zou zijn met de mutualiteit en dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid

aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voorlegt van haar vermeende integratie.”

1.3. Op 20 februari 2025 beslist verweerder tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit betreft de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw,

[H.A.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]”

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en

asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissingen trof.

2.2. Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers wordt hiertegen geen rechtsmiddel ontwikkeld. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat de nietigheid van de eerste bestreden beslissing de nietigheid van het bestreden bevel tot gevolg heeft, daar dit laatste een gevolg zou zijn of zou voortvloeien uit de eerste bestreden beslissing. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gebaseerd op de eerste bestreden beslissing. Het bevat duidelijk eigen juridische en feitelijke overwegingen. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. Dit zou immers niet leiden tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Hoe dan ook blijkt uit onderstaande bespreking dat de eerste bestreden beslissing niet wordt vernietigd.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van *“artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;”*.

Zij betoogt als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekster verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst;

dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de RVV-procedure, gekend onder het rolnummer 299 029, van verzoekster geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken om haar aanvraag o.b.v. art. 9bis vw, te kunnen indienen via de Burgemeester van haar verblijfsplaats in België en dit om reden dat deze procedure geen opschortende werking heeft;

dat de bestreden beslissing hierdoor echter totaal voorbijgaat aan het feit dat indien verzoekster België zou verlaten de voormelde hangende RW-procedure zou afgesloten worden 'zonder belang' én verzoekster juist veel belang heeft om het resultaat van deze procedure, dewelke reeds lang (medio 2023) hangende is, te kennen;

dat één van de beweegredenen van verzoekster om een aanvraag o.b.v. art. 9bis vw in te dienen juist was het feit dat een beslissing in haar voormelde hangende RVV-procedure tot op heden uitbleef;

dat verzoekster overigens geen enkel schuld/aandeel heeft in het vooralsnog uitblijven van een beslissing in haar voormelde hangende RVV-procedure;

dat voorts verzoekster na een ononderbroken verblijf in België van meer dan 3,5 jaar op heden totaal ontworteld is t.a.v. haar land van herkomst en o.a. door het feit dat verzoekster hier haar masterdiploma heeft behaald aan een Belgische universiteit, haar ondertussen zeer goede kennis van de Nederlands, een leven heeft kunnen opbouwen in België, haar concrete officiële tewerkstellingsmogelijkheden, haar samenwoont met haar Belgische ouders etc., hier aldus duurzaam verankerd is, en zij aldus terecht verhinderd is om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering ook wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekster t.a.v. haar land van herkomst ontworteld zijn én al een veel sterkere binding heeft met België én verzoekster overigens in Armenië niets meer bezit en daar dichte familie meer heeft want haar ouders en broer, dewelke inmiddels de Belgische nationaliteit hebben bekomen, wonen hier;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor verzoekster gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, dewelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekster hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigt aangetast te zien, hetwelke disproportioneel zou zijn;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 20.02.25 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus

benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de aan verzoekster betekende bijlage 13 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing.”

3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster zet niet uiteen waarom de motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling vormt van de formele motiveringsplicht.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer verzoekster de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en dus kan worden geacht ze te kennen. Deze kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over

een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

3.5. Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

3.6. Verzoekster somt de elementen op die haar zaak kenmerken, is ervan overtuigd dat hieruit blijkt dat zij *“terecht verhinderd”* is om een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland in te dienen en dat door hier anders over te oordelen de bestreden beslissing getuigt van een *“totaal gebrek aan realiteitszin”*. Door een herhaling van de elementen die zij heeft ingeroepen in haar 9bis-aanvraag en door haar eigen visie op haar zaak mee te delen, toont verzoekster niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de door haar ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van de voormelde bepaling.

3.7. De bestreden beslissing stelt: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2021 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat zij reeds een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands verworven zou hebben, dat zij volop zou deelnemen aan het maatschappelijk leven, dat zij hier een groot sociaal netwerk van vrienden en kennissen uitgebouwd zou hebben, dat zij hier onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheden zou hebben, dat zij in orde zou zijn met de mutualiteit en dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voorlegt van haar vermeende integratie.”*

Deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met het aangehaalde principiële arrest van de Raad van State. Zoals verweerder terecht opwerpt in zijn nota, oordeelde dit rechtscollege hierin immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Door te benadrukken dat ze alhier duurzaam verankerd is, en *“totaal ontworteld”* is t.a.v. haar land van oorsprong, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval anders moet worden geoordeeld over de aangevoerde elementen inzake lang verblijf en integratie.

3.8. Door louter te herhalen dat haar ouders en broer de Belgische nationaliteit hebben, brengt verzoekster de volgende overwegingen niet aan het wankelen:

“Het feit dat haar ouders en haar broer de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

3.9. Verzoekster werpt op dat het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst maanden in beslag zou nemen, waardoor ze haar banden met België *“zwaar aangetast dreigt te zien”*, wat *“disproportioneel zou zijn”*. De Raad stelt echter vast dat verzoekster dit niet heeft aangehaald in haar aanvraag om verblijfsmachtiging noch in de aanvulling ervan, die zich beide bevinden in het administratief dossier. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing op basis van nieuwe buitengewone omstandigheden die niet aan verweerder werden kenbaar gemaakt alvorens hij deze trof. Alleszins ziet de Raad niet in en legt verzoekster ook niet uit hoe een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst op zich als gevolg heeft dat de banden die verzoekster met België heeft opgebouwd, verloren gaan.

3.10. Verzoekster gaat enkel specifiek in op de volgende beoordeling in de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene beroep zich op haar lopende beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen tegen de negatieve beslissing dd. 05.05.2023 van de dienst Lang Verblijf. Echter, deze procedure heeft geen opschortende werking en staat uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster werpt op dat ze er niet aan kan doen dat de Raad nog geen arrest gewezen heeft in de betrokken beroepsprocedure. Dit wordt verzoekster ook niet aangewreven door verweerder. Wel wijst hij erop dat de ingestelde beroepsprocedure geen opschortende werking heeft. Hiermee geeft hij aan dat de ingestelde beroepsprocedure verzoekster dus niet verhindert om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Dat de hangende beroepsprocedure zou worden afgesloten wegens een gebrek aan belang als verzoekster zich niet meer in België bevindt, is niet meer dan een hypothetisch betoog, dat de gedane beoordeling niet aan het wankelen kan brengen.

3.11. Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA